

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul
pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

A 70-a aniversare a D-lui Dr. Petru Groza

In ziua de 6 decembrie 1954, orele 12.50, în cadrul ședinței Consiliului Național Bisericesc, a avut loc la București omagierea din partea Bisericii Ortodoxe Române a Domnului Dr. Petru Groza cu ocazia împlinirii a 70 de ani dela nașterea sa.

Au fost de față: I. P. S. și Prea Fericitul Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Domnul Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române și membru în Consiliul Național Bisericesc, Domnul Academician Profesor Petre Constantinescu Iași, Ministrul Cultelor, I. I. P. P. S. S. Mitropoliți, Sebastian al Moldovei, Nicolae al Ardealului, Vasile al Banatului și Firmilian al Olteniei, P. P. S. S. Antim și Teoctist vicari Patriarhali, membrii Consiliului Național Bisericesc, precum și preoți cursiști.

Ședința a fost deschisă de către I. P. S. Justinian — Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române — Președintele Consiliului Național Bisericesc.

I. P. S. Sa arată importanța acestei ședințe spunând că în centrul ei se află omagierea Domnului Dr. Petru Groza, cu ocazia împlinirii a 70 de ani. Arată pe scurt aspecte din activitatea sărbătoritului, iar apoi dă cîte documentului omagial, după care asistența a intonat „Mulți ani trăiască”.

I.P.S. Patriarh Justinian dă cuvîntul I.P.S. Mitropolit Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului.

I.P.S. Mitropolit Nicolae rostește următorul cuvînt omagial:

Domnule Președinte al Marii Adunări Naționale, Înalt Prea Sfinția Voastră, Domnule Ministru al Cultelor, Înalt Prea Sfințiți și Prea Sfințiți Părinți, Onorați membrii ai Consiliului Național Bisericesc,

Ne-am înveșmîntat astăzi sufletul și graiul în lumină de bucurie, de dragoste, ca să întîmpinăm pe vrednicul bărbat de stat, care împlinește venerabila vîrstă de 70 de ani, Dr. Petru Groza.

Se cuvine dar, ca astăzi cînd sărbătorim rodnică activitate a unei vieți întregi puse în slujba binelui obșteșc, să adăugăm la cununa prețurii obștești și cununa binecuvîntărilor și dragostei Sfintei noastre Biserici în care e împletit sufletul ierarhiilor, clerului și credincioșilor ei.

Se arată apoi aspecte din viața și activitatea D-lui Dr. Petru Groza și se continuă astfel:

A prețuit lupta pentru ridicarea nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii, pentru prietenia între popoare, pentru pace, în lupta lui pentru o viață fericită a celor ce muncesc. De aceea a și înțeles că Biserica trebuie să fie alături de sutele de milioane de oameni cinstiți în lupta lor pentru mai multă dragoste, pentru pace și fericire în lume. Căci biserica lucrînd pe linia aceasta se află pe drumul realizării imperativelor moralei creștine și tradițiilor ei milenare și a vrierii credincioșilor ei și poporului în sinul căruia se află. Ea nu este instrument al altor interese ci factor activ în mersul înainte al poporului, al omenirii întregi.

Biserica noastră nu poate decît să aducă omagiul întregii sale recunoștințe și prețurii și mărturia dragostei cu care îl înconjoară ierarhii, clerul și credincioșii ei. Incadrîndu-se în legile obiective ale istoriei, el a devenit îndrumător pe căile istoriei. Biserica noastră îi este recunoscătoare că în mersul creator al istoriei, D-nia Sa a fost interpretul înțelept al relațiilor între Stat și Biserică, în așa fel încît ea a participat alături de popor la viața cea nouă și să-și păstreze tradiția ei în legătură cu activitatea ei de veacuri.

Domnule Președinte,

În numele poporului credincios al bisericii noastre, în numele preoților cari slujesc la Sfîntul Altar al ei, în numele Sfîntului Sinod cuprînzînd pe toți ierarhii Sfintei noastre Biserici, Vă rog să primiți omagiul nostru și urarea ca Bunul Dumnezeu să Vă dăruiască o sănătate nezdruccinată sfidînd cu o energie mereu proaspătă.

Rugăm pe bunul Dumnezeu din adîncul inimilor noastre să-și păstreze forțele ca să-și vadă visul împlinit: „O omenire liberă, o lume în care toți oameni să trăiască pașnic pe acest pămînt, și să se bucure de frumusețile ei”.

Cuvîntarea a fost deseori întreruptă prin vii aplauze, arătînd și prin aceasta manifestarea dragostei și atașamentului clerului față de marele bărbat de stat Dr. Petru Groza.

Dl Petru Groza mulțumește călduros pentru atenția care i s-a acordat și pentru frumosul cuvînt omagial rostit de I. P. S. Mitropolit Nicolae.

I. P. S. Patriarh Justinian înmînează D-lui Dr. Petru Groza daruri din partea Patriarhiei

(Continuare în pag. 2)

Pentru asigurarea securității și păcii popoarelor

Între 18—23 noiembrie 1954 a avut loc la Stockholm o importantă sesiune a Consiliului Mondial al Păcii. La această sesiune au participat și reprezentanții ai diferitelor culte religioase. Dintre personalitățile religioase cunoscute pentru consecvența lor luptă pentru pace și prietenie între popoare, care au luat parte la sesiune, amintim pe: H. Johnson, J. Endicott, I. P. S. Mitropolit Nicolae de Crutîța ș. a. Din delegația țării noastre a făcut parte și p. vic. arhiepiscopesc Alex. Ionescu.

După discutarea problemelor internaționale actuale în perspectiva luptei pentru pace împotriva uneltirilor de noi războaie Consiliul Mondial al Păcii a adoptat următoarele hotărîri, care sunt tot atîtea rezolvări juste ale problemelor actuale și oferă popoarelor tot atîtea căi de luptă pentru instaurarea păcii în lume:

1. Mesagiul Consiliului Mondial al Păcii adresat popoarelor, „Pentru asigurarea colaborării între toate statele Europei în scopul organizării securității lor colective”. După ce se arată că forțele păcii au dobîndit noi succese, se evidențiază că principala primejdie, care amenință azi pacea și securitatea popoarelor europene este încercarea cercurilor agresive occidentale de a impune prin ratificarea acordurilor dela Londra și Paris — remilitarizarea Germaniei occidentale și încadrarea ei în blocul agresiv al Atlanticului de Nord, ceiace ar duce la scindarea Europei în grupări adverse, la neînțelegere și conflicte și naște primejdia unui nou război mondial. În fața acestei primejdii Consiliul Mondial al Păcii cheamă popoarele să ceară începerea imediată a unor tratative între cele patru mari puteri în scopul unificării pașnice a Germaniei și încheerii tratatului de stat cu Austria; să ceară începerea imediată a unor tratative între toate statele europene, indiferent de orînduirea lor, pentru a-și asigura securitatea și prosperitatea generală pe calea colaborării între ele. Popoarele nu vor admite înfăptuirea înarmării Germaniei și prin acțiunile lor comune vor deschide calea spre securitate în Europa și spre pace în întreaga lume.

2. Rezoluția cu privire la lupta forțelor iubitoare de pace pentru dezarmare și pentru interzicerea armelor de exterminare în masă, are următorul conținut:

Acum patru ani a fost publicat la

(Continuare în pag. 2)

Pentru asigurarea securității și păcii popoarelor

[Urmare din pag. 1]

Stockholm un apel pentru interzicerea totală a armei atomice.

Campania desfășurată de toate popoarele în legătură cu acest apel a împiedecat folosirea bombelor atomice în Coreea și în Indochina. Lupta dîră a popoarelor a obligat de asemenea guvernele să înceteze operațiunile militare în Coreea și în Indochina.

Astăzi însă ne aflăm din nou în fața unui pericol de război, decurgînd din înțetirea cursei înarmărilor și din dezvoltarea neîncetată a unor mijloace de exterminare în masă, avînd o tot mai mare putere de distrugere. Voința popoarelor poate și trebuie să asigure încăodă în-lăturarea acestui pericol.

Consiliul Mondial al Păcii relevă cu satisfacție progresul înregistrat la O.N.U. în discuțiile asupra problemei dezarmării și interzicerii armei atomice. El subliniază că acest rezultat a fost obținut prin metoda tratativilor, ceea ce dovedește posibilitatea de a se ajunge la un acord pe calea compromisului. Tocmai această metodă a permis Adunării Generale să adopte în unanimitate rezoluția care deschide calea spre rezolvarea acestor probleme.

Tendința puterilor occidentale de a înarma Germania occidentală și de a o include într-un bloc militar prin acordurile dela Londra și Paris, subminează însă eforturile îndreptate spre realizarea dezarmării și pune în primejdie rezultatele deja obținute.

Consiliul Mondial al Păcii salută tratativele care se desfășoară actualmente în problema folosirii pașnice a energiei atomice. El declară totodată că omenirea va fi în stare să folosească din plin energia nucleară pentru producția de pace numai după interzicerea folosirii acestei energii în scopuri de război. El este convins că realizarea unui acord în acest domeniu este pe deplin posibilă, la fel ca și crearea unui mecanism satisfăcător pentru exercitarea unei inspecții și a unui control riguros.

Consiliul Mondial al Păcii adresează marilor puteri apelul de a-și dubla eforturile pentru a ajunge neîntîrziat la un acord în aceste probleme importante pe baza propunerilor aflate în prezent, în curs de examinare. Atîta vreme cît acest scop nu este încă atins, Consiliul cere ca marile puteri să ajungă de îndată la un acord în ce privește interzicerea tuturor exploziilor experimentale efectuate cu bombe atomice și cu hidrogen, care în stadiul actual al științei pot fi stabilite cu ușurință și fără întîrziere. El cere deasemenea cu insistență tuturor guvernelor fără excepție să-și ia imediat obligația de a nu folosi niciodată și sub nici un pretext arma nucleară. Aceste acțiuni n-ar constitui totuși decît primele măsuri imediate a căror înlăturare nu trebuie să întîrzie în nici un caz rezolvarea problemei principale: înlăturarea tuturor mijloacelor de exterminare în masă — atomice, bacteriologice și chimice — și reducerea generală a armamentelor. Mai mult, aceste măsuri ar constitui prin ele înșile un mare pas pe calea unui acord mai larg și mai important în ce privește reducerea generală a

armamentelor, interzicerea armelor de exterminare în masă și instituirea unui control internațional, prevăzînd trimiterea unor grupe de inspecție în toate țările.

Consiliul Mondial al Păcii cere cu insistență ca fondurile care ar deveni disponibile ca urmare a unei dezarmări generale și controlate, să fie folosite pentru ridicarea nivelului de trai al popoarelor, în special în țările înapoiate din punct de vedere economic.

El cheamă popoarele din lumea întreagă să ceară pretutindeni și în permanență reducerea generală a armamentelor și interzicerea armelor de exterminare în masă. Fără aceasta este imposibilă o politică de pace. Voința popoarelor poate și trebuie să asigure realizarea acestor scopuri, dacă popoarele se vor uni în această luptă sfîntă și vor face cunoscută cu toată hotărîrea guvernelor și Organizației Națiunilor Unite uriașa lor năzuință spre pace, înțelegere reciprocă și solidaritate umană.

3. Rezoluțiile: Cu privire la situația creată în diferite părți ale Asiei în urma presiunii streine și a sistemului blocurilor și coalițiilor militare; cu privire la situația creată în țările Americii latine în urma amestecului strein în afacerile interne ale națiunilor; cu privire la situația creată în țările dependente și semidependente în urma presiunii streine și a sistemului blocurilor și coalițiilor militare — arată situația și sarcinile luptei pentru pace din aceste părți ale pămîntului: În Asia popoarele au dobîndit mari succese prin încetarea războiului din Coreea și Indochina. La baza păcii și securității colective din Asia stau cele cinci principii adoptate de R. P. Chineză, India, Birmania, R. D. Vietnam, Indonezia și Uniunea Sovietică: a) respectarea reciprocă a integrității teritoriale și suveranității; b) neagresiunea; c) neamestecul în treburile interne ale altor state; d) egalitatea în drepturi și avantaje reciproce; e) coexistența pașnică. Popoarele — spre a asigura pacea în Asia — trebuie să lupte împotriva blocului agresiv al Asiei de Sud-est și blocurilor militare — create de S. U. A., împotriva amestecului strein și bazelor militare streine în toate teritoriile Asiei, împotriva experiențelor cu bomba atomică și bomba cu hidrogen, împotriva remilitarizării Japoniei și pentru unificarea pașnică a Coreei, pentru respectarea clauzelor armistițiului din Indochina, pentru lărgirea și întărirea zonei păcii în Asia pe baza celor cinci principii.

Țările Americii latine, prin diferite pacte și acorduri, stau sub dominația unui singur Stat — S. U. A. — care se amestecă în viața lor internă și le înlătură dezvoltarea economică și culturală, antrenîndu-le în cursa înarmărilor și într-o politică agresivă. Popoarele Americii latine trebuie să lupte pentru menținerea suveranității lor și pentru asigurarea unei adevărate securități pentru toate popoarele. Ele trebuie să pășească pe calea colaborării între toate popoarele de pe continentul american pe baza egalității în drepturi și respectului reciproc.

Deasemenea se condamnă amestecul strein în țările dependente și semidependente, includerea acestor țări în pacte agresive și crearea de baze strategice streine pe teritoriul lor. Conflictetele în curs din aceste țări trebuie reglementate pe cale pașnică, după modelul Indochinei. Consiliul Mondial al Păcii proclamă că relațiile dintre statele mari și mici să se bazeze pe respectarea celor cinci principii amintite mai sus; că încetarea conflictelor armate în curs, respectarea indepen-

(Continuare în pag. 3)

Sub flamurile păcii

În vadul de lumină prin care curg năzuințele păcii și a bunei stări, scumpa noastră patrie Republica Populară Romînă, zi de zi își îmbracă mîndra haină de sărbătoare.

Pe întinsele ogoare muncile agricole săvîrșite după regulile cele mai avansate ale agro-tehnice, dau din belșug, pîine albă pentru întreaga lume muncitoare. În fabrici, mine și uzine, norme noi se înscriu pe grafic ca să slăvească fala omului ce-aduce roada prin munca lui cinstită.

Pe schela construirii vieții noi, urcăm să privim frumusețea ce cuprinde orizontul sub avîntul muncii creatoare. În freamătul neobosit al luptei pentru pace, făclia progresului ne luminează fețele și gîndurile noastre, fes pînza albă a flamurei ce o poartă stîndardul păcii.

Din tumultul lumii muncitoare care așează pe temelii Patriei toată puterea de muncă pentru înflorirea ei, se desprinde ca o fășie de lumină întreaga năzuință a preoșimii noastre care răspunde vremurilor noi prin versul preotului Nicolae MODOIU dela cursul de îndrumare preoșescă:

„...Ne-alăturăm la strigătul: 'Nainte,
Și nu privim cu gîndul înapoi,
Ni-i drag tot rostul Muncii, Păcii Sfinte
Ne vrem un loc în vremurile noi!

Ideia preoșimii este ideia contopirii depline cu poporul și a slujirii lui devotate și desinteresate și aceasta este reluată ca o apoteoză în gîndirea de fiecare zi a noastră.

Pe acest temei desprind și cîteva aspecte ale preoșimii ort. din raionul Făgăraș, care s'a dovedit loială patriei noastre Republica Populară Romînă și faptele ei se oglindesc în anii puterii populare. Dacă ar cerceta cineva minuțios rolul preotului în fiecare parohie, ar vedea și contribuția pe care a dat-o el în toate lucrările de folos obștesc pentru binele și fericirea acestui pămînt, pentru orizontul nou deschis spre luminile progresului și a bunei stări. Sunt destul de grăitoare faptele preoșilor din Arpașul de sus, Streza-Oprea-Cirșișoara, care în fruntea poporenilor în aceleași mîini cu cari binecuvîntau mulțimea și săvîrșeau Sfînta Liturghie, au știut să ia parte la toate acțiunile de folos obștesc.

Astăzi în toate Comitetele de luptă pentru pace din acest raion, se află și preoșii, depunînd o rodnică activitate în această direcție.

Satele noastre se trezesc la lumină și sub norii albi de flori ori în umbra tare de ramuri, progresele tehnice aduc bunurile civilizației acolo unde altădată orbecăia-i în bezna neștiinței. Aici în satele noastre cît și la orașe se lămurește mereu în avîntul spre lumină, munca și poezia din sufletul preotului.

„...O pace mult dorită, pe piscuri de lumină
Înlăță omenirea,

Război să nu mai fie, ci dragostea-ntr-o
oameni s-aducă fericirea

Și-așa precum sub soare în primăvara vieții
renaște orice floare

Tot astfel tu renaște din florile iubirii
a păcii sărbătoare“...

Preot Tascianu Ștefan

A 70-a aniversare a Dl. Dr. P. Groza

(Urmare din pag. 1)

Bisericii Ortodoxe Romîne, după care a urmat feliicitările, iar apoi Dl. Dr. Petru Groza s-a întrefînit cu preoșii cursiști împărțîndu-le prețioase învățăminte pentru munca lor de sprijinire a luptei poporului nostru pentru o viață mai bună.

Cu ocazia împlinirii celor 7 decenii de viață Biserica Ardeleană urează din toată inima neînfricatului luptător pentru fericirea poporului și pentru pace, Domnului Dr. Petru Groza, mulți ani de activitate rodnică pe drumul făuririi vieții celei noi și al consolidării păcii în lume.

V. C.

Sfântul Ioan Botezătorul

În convorbirea Arhanghelului Gavriil cu preotul Zaharia, solul cerului îl asigură că pruncul pe care-l va naște soția sa Elisabeta mare va fi înaintea Domnului. Mare, peste așteptări de mare, dacă însuși Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos mărturisește despre Sfântul Ioan Botezătorul că între cei născuți din femei, nu s-a sculat mai mare decât el. (Mat. 11—11).

O! ce mare cuvânt! Sfinții Apostoli Iacob și Ioan — prea iubiții ucenici ai Domnului — au cerut Mintuitorului să fie cei mai mari — unul de-a dreapta și altul de-a stînga sa — întru împărăția cerurilor. Dar Domnul i-a muștrat cu blîndețe: nu știți ce cereți. Și iată că pe Ioan Botezătorul, fără să ceară și fără să fie măcar de față, îl declară cel mai mare între cei născuți din femei. Se cade să luăm bine seama: între cei născuți din femei. Dar nu toți sîntem născuți din femei? Toți, însă numai el a săltat cu bucurie în pîntecele maicii sale, Elisabeta, la întîlnirea acesteia cu Maica Domnului. Și încă ceva. Nu mai cunoaște oare sfînta noastră Biserică și o altă naștere în afară de cea din femei? Ba da. Nașterea din apă și din duh. Iar despre această, născuți adică prin taina Sfîntului botez, zice Mintuitorul: însă cel mai mic întru Împărăția Cerurilor mai mare decât Ioan este. (Mat. 11—12).

Și totuși, mai mare să fie oare Ioan decât marele Sfînt Ilie, marele anahoret-viețuitor în pustie, cel ce a înviat un tinăr din morți, cel ce

Pentru asigurarea securității și păcii popoarelor

(Urmare din pag. 2)

denței și realizarea aspirațiilor sînt factori esențiali pentru destinderea încordării internaționale. Opinia publică mondială trebuie să ceară traducerea în viață a acestor principii.

4. De o importanță deosebită este Rezoluția „cu privire la convocarea unui Congres mondial al reprezentanților forțelor iubitoare de pace”. Aceasta face chemare către toate forțele iubitoare de pace să-și unească eforturile pînă nu este prea tîrziu, căci numai o puternică mișcare a popoarelor însăși poate elibera omenirea de primejdia unui nou război și poate asigura colaborarea dintre state în vederea prosperității lor, a menținerii independenței lor și a securității colective. În acest scop Consiliul Mondial al Păcii convoacă în cea de a doua jumătate a lunii Mai 1955 un mare Congres al reprezentanților tuturor forțelor iubitoare de pace.

5. Consiliul Mondial al Păcii face deosemena chemare pentru sărbătorirea unor aniversări ale marilor reprezentanți ai culturii mondiale, ca: Schiller, Mickiewicz, Montesquieu, Andersen, Cervantes, Whitman. Sărbătorirea acestor aniversări va ajuta la stabilirea relațiilor prietenești și de colaborare pașnică — bazate pe o mai bună cunoaștere reciprocă — între popoare.

Sesiunea de la Stockholm a oglîndit din nou forța și măreția mișcării mondiale pentru pace. Ea a arătat sarcinile noi care-i stau în față, de a căror rezolvare depinde întărirea păcii în lume. Aceste hotărîri au fost întîmpinate cu entuziasm de toți luptătorii păcii din toate țările. Alături de toate popoarele iubitoare de pace, poporul nostru aprobă și sprijină hotărîrile Consiliului Mondial al Păcii și nu precupește nici un efort pentru asigurarea securității colective și pentru întărirea păcii în lume.

Preoții sînt îndrumați să lămurească pe credincioși și asupra acestor hotărîri și să-i îndemne să participe la lupta poporului nostru pentru realizarea lor, sprijinind toate inițiativele Guvernului nostru. În felul acesta ei vor fi alături de popor și vor aduce o nouă contribuție la cauza păcii și prieteniei dintre popoare.

s-a ridicat la cer cu trupul, — mai mare oare acest Ioan al cărui trup, după ce capul i s-a tăiat, a fost îngropat?! Mai mare oare și decât David, smeritul și mult inspiratul David, cel ce ne-a dat cei 150 psalmi, toți și fiecare în parte fără pereche în lume, psalmi ce și azi și cît va fi lumea mîngîie în necazuri și înalță în bucurii inimile tuturor credincioșilor din toate confesiunile? Mai mare decât și Isaia proorocul, cel ce a scris despre viața cea după trup a Mintuitorului Iisus Hristos, în liniile ei mari și principale, uneori și în surprinzătoare amănunte, cu cîteva sute de ani înainte de nașterea lui Iisus, o evanghelie înainte de evanghelii? Mai mare oare și decât însuși Moisi, socotit de toți căpetenia proorocilor, pentru atît de multe și de mari minuni ce s-au săvîrșit prin el, el prietenul și vorbitorul cu Dumnezeu, prin care s-a dat și Vechiul Așezămînt?

Fără îndoială, decât toți mai mare, pentru că așa ne asigură cuvîntul lui Iisus Hristos. Decît toți mai mare, căci în noapte și un licuriciu este lumină. Ioan însă luminează cînd Soarele cel veșnic, iată răsărise. Mai mare decât toți pentru că el singur se atinge de creștetul Domnului la botez și este de față cînd se face lumii cea mai mare descoperire: arătarea Sfîntei Treimi.

Dar să ascultăm ce încă mai zice Domnul despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? Au trestie bătută de vînt? Sau ce ați ieșit să vedeți? Poate om îmbrăcat în haine moi? Iată cei ce poartă haine moi sînt la curțile împăraților. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Au doară prooroc? Adevăr zic vouă: și mai mult decât prooroc”. Mai mult decât prooroc. Mai mult decît decît Ilie, mai mult decât David, mai mult decât Isaia, decît Moisi. Mai mult și mai mare decât toți.

Mai mare cumva și decât Maica Domnului? O, nu! Dacă și cel mai mic în împărăția lui Dumnezeu mai mare decât Ioan este, cu cît mai mult ceea ce este mai cinstită decît heruvimii și mai mărită fără de asemănare decît serafimii:

Dar care să fie oare minunile sau care inspiratele scrieri ale lui Ioan ce îl așează în fruntea tuturor sfinților? Căci totuși după Sfînta Fecioară, în ordinea cinstirii stă și astăzi tot Sfîntul Ioan Botezătorul, pentru că și el face parte din cei născuți a doua oară și anume prin botezul sîngelui, murind ca martir, mărturisind pe Hristos. Vedeți doar pe sfîntul iconostas: de-a dreapta Mintuitorului stă Prea Curata Maică, îmbrăcată și înfrumusețată, iar de-a stînga sfîntul Ioan Botezătorul.

Nu ne este cunoscută nici o minune, mare sau mică, nici o scriere sfîntă care să-l facă atît de strălucit, așa cum știm despre ceilalți sfinți cu care l-am comparat și totuși rămîne mai mare decât toți.

Intr-adevăr, mare este cineva nu chiar prin minunile care le face, căci zice Domnul: În ziua aceea, ziua judecării de apoi, mulți îmi vor zice: Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am proorocit? Oare nu în numele Tău am izgonit draci? Și oare n-am făcut noi mulțime de minuni în numele Tău? Atuncia însă le voi spune: niciodată nu v-am cunoscut, duceți-vă dela Mine cei ce faceți fărădelegea.”

Și vai! Cîți nu sînt dintre cei ce vorbesc și scriu frumos, dar trăiesc urît! Pomul cel bun face nu numai frunze și flori frumoase, ci și roadă bună. Și după roade îi veți cunoaște pe ei, zice Domnul, dacă sînt buni sau răi, sfinți sau păcătoși.

Ci mare cu adevărat, numai acela este care are viață aleasă, curată, ireproșabilă, sfîntă. Și printr-o asemenea viață sfîntă este mai mare Ioan decât toți cei născuți din femei, decât toți cei mari dinaintea lui.

Cu adevărat Ioan onorează cu prisosință numele ce i-a fost dat de Dumnezeu prin înger. Ioan se filcuiește nume de har. Poate că v-a fost

dat să vedeți iubiți credincioși — cîndva icoana cu chipul lui Ioan Botezătorul, avînd aripi ca îngerul, cum nici un alt sfînt nu mai este astfel zugrăvit? Și poate că vă veți fi întrebat: de ce?, sau cel puțin vă veți fi mirat cînd ați văzut aceasta. Și lămurirea ne-o dă tot Iisus Hristos Domnul cînd zice: El (Ioan) este acela despre care s-a scris: iată Eu trimis pe îngerul Meu înaintea feței Tale care va găti calea Ta înaintea Ta (Mt. 11—10 din Mal. 3—1). El, Ioan e Îngerul „trimisul” înaintea Domnului, și numele Ioan e nume de înger, nu de om. Mai mult decît oricare alt sfînt, Ioan cu adevărat este înger în trup. Căci viața lui a fost nu numai neprihănită ci, și după trup, o viață îngerească. Tot Domnul ne încredințează și despre aceasta cînd zice: A venit Ioan nici mîncînd, nici bînd.

Acum e mai clar, credem, de ce, după Sfînta Fecioară Maria, Biserica așează întru cinstire pe acest înger în trup: Sfîntul Ioan Botezătorul.

Și dacă mai puteți să fiți atenți și ne îngăduiți vom spune ceva și despre luminata viață trupească a Sfîntului Ioan.

La nașterea Domnului, Ioan avea ca la șase luni. Că Elisabeta, soția preotului Zaharia, născuse prunc la adînci bătrînețe, că Zaharia, tatăl pruncului, rămăsese mut dela zămislirea pînă la nașterea lui Ioan, nu s-a putut să nu facă vîlvă în Ierusalim și în tot cuprinsul Palestinei.

Cînd Irod a dat poruncă tirană să fie ucisii toți pruncii dela doi ani în jos, ne spune tradiția pioasă a Bisericii noastre, că a iscodit și pe Zaharia să afle unde este fiul său, Ioan. Irod putea să oprească bănuiala sa asupra lui Ioan mai mult decât asupra oricărui altul că el va să fie împăratul pe care îl aștepta atît de mult poporul Izrael. Zaharia, cum e și firesc, a refuzat să descopere ascunzătoarea fiului său.

Intr-adevăr, el trimisese pe Elisabeta cu pruncul în pustie, ca să scape de a lui Irod urgie. Irod însă n-a stat mult pe gînduri ci, crud cum era, a tăiat capul preotului Zaharia. O veste cum va fi tăiat mai tîrziu și fiul, de Irod Antipa — fiul tiranului Irod cel mare.

Elisabeta, de durerea morții soțului său — și de aceea că nu a putut să-l îngroape cum se cuvenea — după șase luni și-a dat și ea, în pustie, obștescul sfîrșit. Prunc nici de opt luni, Ioan rămîne singur în pustie, în peștera în care îl ascunsese maica sa, pe nimeni avînd să-l mai îngrijească, pe nimeni afară de bunul Dumnezeu. Un izvor ce curgea din peșteră îi potolea setea, iar foamea — rodul unui finic dela gura peșterii.

Un copil sălbatic, s-ar pronunța cineva, judecînd după acest mod de trai. Și totuși nu. Traiul lui în natura aspră: rădăcinile, lăcustule, rar de tot, ca o zi de mare praznic, miere sălbatecă, și: „fagurul greu de har Dumnezeesc”, iată hrana lui. O haină de păr de cămilă, aspră, mijlocul încins cu o curea, sandale în picioare, iată îmbrăcămîntea lui. Ioan a fost figura cea mai impresionantă, pînă la venirea Mintuitorului, hărăzită de Dumnezeu oamenilor.

Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerului, se auzia în pustie glas de leu, glas de tunet răscolitor. Vine după mine unul cărui eu nu sînt vrednic să-i desleg cureau încălțămîntelor. Ioan e profetul ce anunță prăbușirea unei lumi, a lumii vechi, putrede, groparul ei duhovnicesc și crainicul unei lumi noi în care va să strălucească Hristos Soarele dreptății. Blind cu cei năcăjiți dar sinceri, care, deși, păcătoși, erau dornici de o viață duhovnicească mai bună și aspru cu cei ce veneau la el, doar cu gînd viclean de iscodire. Și totuși glasul lui de tunet, cuvintele lui de foc ce înfiereau pe cei vicleni, nu porneau din răutate — sfînt rău nu poate fi — ci erau numai strigătul de alarmă, tare, al dragostei, ca al mamei care, cînd își vede pruncul său drag amenințat de o primejdie gravă, strigă, îl sgîlție, îl trage cu putere să-l salveze.

Neînfricat, Ioan muștră și pe Irod pentru
Continuare în pag. 4

Recenzii

La 29 mai 1453 Constantinopole a căzut în stăpînirea turcilor și astfel se încheia tragedia Bizanțului din ultimii 100 de ani, de cînd puseseră turcii picior pe pămîntul european. Consecințele acestei fapte de cîștig au fost dintre cele mai defavorabile, afîș pentru popoarele balcanice, cît și pentru restul european, care însă în clipele hotărîtoare se arătase străin de problemele răsăritene. Feudalismul turcesc era unul dintre cele mai prădănice și mai brutale, și de aceea prezența turcilor în Europa răsăriteană reprezintă o piedecă serioasă pentru dezvoltarea bogățiilor naturale ale peninsulei Balcanice, pentru cîteva secole.

La 500 de ani de la acest eveniment, cercetătorii au ținut să-l comemoreze, pentru a face reflecții și constatări istorice; în genere acestea ținesc spre aceeași concluzie, că turcii și stăpînirea lor nu a însemnat nici un progres pentru omenire.

În Patriarhia romînă evenimentul a fost comemorat prin trei articole, în revista Ortodoxă Nr. 3 pe 1953 și anume de prof. T. M. Popescu, în „Cinci sute de ani de la căderea Constantinopolei sub Turci” (p. 381 ss), de Pr. N. I. Șerbănescu, în „Impresurarea Țarigradului în zugrăveala bisericilor noastre” (p. 438 ss) și de prof. P. Rezuș, în „Sfînta Sofia, biserica cea mare a Ortodoxiei”, Ortodoxia Nr. 4, p. 514 ss.

Cu aceeași problemă se ocupă și revista „Byzantinoslavica” din Praga, publicată de Academia Cehoslovacă, prin Institutul de slavistică, în numărul XIV pe 1953.

Prof. M. Turkova de la Praga descrie „Asaltul Constantinopolei după autorul turc Evliya Celebi” (p. 1—13); prof. I. Duicev de la Sofia se ocupă cu „Cucerirea turcă și căderea Constantinopolei în literatura slavă contemporană” (p. 14 ss); prof. V. Grecu de la București descrie „Căderea Constantinopolei în literatura populară romînă” (p. 55 ss); prof. J. V. Polišensky de la Praga analizează problema „Bosnia, turcii și comunitatea creștină între 1462 și 1620” (p. 82 ss); prof. J. Irmischer de la Berlin prezintă: „Voci contemporane germane despre căderea Constantinopolei” (p. 109 ss); prof. A. Vaillant de la Paris supune analizei problema despre: „Limbele slave meridionale și cucerirea turcă” (p. 123 ss); prof. I. Macurek de la Brno se ocupă cu chestiunea: „Pericolul turcesc și Europa centrală în ajunul și în timpul căderii Constantinopolei” (p. 130 ss); prof. M. Paulova de la Praga analizează amănunțit problema: Imperiul bizantin și cehii înainte de căderea Constantinopolei” (p. 158 ss); prof. R. Guiland de la Paris, într-un articol scris în spiritul papal, expune: „Tratativele lui Constantin XI Paleologul cu Roma și Veneția pentru salvarea Constantinopolei” (p. 226 ss.); prof. H. Evert-Kappesowa de la Lodz din R. P. Poloneză arată în articolul: „Tiara sau turbanul” justetea refuzului bizantin de a se supune proclamării unirii de la Florența în 1452, pentru că această unire nu servia nimănui din răsărit, ci era folositoare doar imperialismului popal” (p. 245 ss); prof. L. Fekete de la Budapesta expune desfășurarea și urmările „Bătăliei de la Varna” din 1444, care e ultima cruciată contra turcilor” (p. 258 ss); volumul se încheie cu articolul prof. M. Șesan de la Sibiu despre: „Căderea Constantinopolei și popoarele ortodoxe” (p. 271 ss).

Prof. Șesan

„Cine nu muncește, nici să nu mîntînce”

„Vrednic este lucrătorul de plata lui”.

Din activitatea unui protopopiat

Preoșimea ortodoxă romînă de pe întreg cuprinsul țării se află astăzi într-o încordată muncă nu numai pe teren strict bisericesc, ci și pe teren social. Pilda Înălților noștri Ierarhi, îndemnul forurilor centrale bisericești, îndrumările precise și regulate pe care le primește, fac ca preoșimea să se poată bine orienta în rezolvarea cu succes a chemării lor de îndrumători ai credincioșilor pe calea mîntuirii sufletești și a orînduirii chibzuite a vieții lor social-economice. Conferințele protopopești de la Sf. Arhiepiscopie, conferințele de orientare, administrative și cele interconfesionale de la protopopiate, sînt popasuri și „semne vădite ale interesului pe care îl poartă preoșimea noastră pentru problemele economice ale vieții” (Telegraful Român Nr. 13—14/1954). La conferința protopopilor din Arhiepiscopie (16 III 1954), s-a subliniat fără echivoc acest lucru: „Noi nu ne închidem față de preocupările zilnice ale credincioșilor, nici nu considerăm că Biserica trebuie să se desintereseze de problemele economice, însă noi aducem și aceste probleme sub lumina Evangheliei și sub orientarea pe care ne-o dă cuvîntul Domnului”.

În prisma acestor vederi trecînd în revistă activitatea protopopiatului Reghin, în ultimele șase luni, constatăm cu vădită plăcere, că aci se muncește cu o rîvnă și cu un zel susținut și că metoda P. C. pâr. protopop Mihai Ciobanu — a intensei pastorații individuale și a muncii de lămurire de la om la om — nu dă greș — are rezultate practice imediate și în același timp îl face pe preot să cunoască lucrurile în amănunțime. În tot timpul muncilor urgente de primăvară, a muncilor de vară și de toamnă, protopopiatul a avut din partea preoșimii rapoarte săptămînale fidele și bogate de activitatea dusă pe teren. Munca de lămurire a credincioșilor s-a făcut în biserică, la adunările obștești, individual, prin articolele publicate la gazeta de stradă, etc.

La conferințele lunare ale preoșimii, la cele interconfesionale în special, pe lângă reprezentanții bisericii, masa prezidiului are reprezentanți din toate sectoarele de activitate principale ale vieții noastre de stat, care iau cuvîntul, dau lămuriri, apreciază activitatea depusă de preoți pe teren, făcînd astfel ca strînsa colaborare dintre Biserică și Stat, să se desfășoare cu succes.

La 23 August, preoșimea, alături de cei mai buni fii ai poporului muncitor din raion, a fost reprezentată pe tribuna oficială.

P. C. pâr. protopop Mihai Ciobanu a fost decorat recent cu ordinul: „Steaua Romîniei” cl. V-a, un indemn pentru preoșimea noastră de a-și continua munca cu și mai multă intensitate. Preoșimea întrefine bune legături cu organele puterii de stat. Raporturile cu deservinții celorlalte culte sînt strînse, iar cele două conferințe interconfesionale din vara acestui an, care s-au desfășurat la un nivel înalt, au contribuit la cimentarea și lărgirea acestor sincere legături. În ceea ce privește activitatea și viața în parte a fiecărui preot, ea este urmărită îndeaproape de organul protopopesesc la fața locului, iar la conferințele administrative și de orientare, se face critica respectivă, cei rămași în urmă fiind ajutați în chip practic să-și înlăture greșelile și să se mențină la nivelul general de activitate al protopopiatului. N-am citat aci numele preoților care s-au distins în una sau alta din muncile pomenite. Sunt mulți și spațiul nu ne îngăduie să-i înșirăm. Aprecierile elogioase ale I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae ca și ale forului nostru mitropolitan, repetate de nenumărate ori în corespondențele oficiale față de bunul mers al protopopiatului, de justa încadrare a preoșimii în noua orînduire de stat, de neobosita activitate a părintelui protopop Mihai Ciobanu, ne dau noi puteri de muncă.

Preoșimea protopopiatului Reghin își ia an-

Sfîntul Ioan Botezătorul

Urmare din pag. 3

vina de incest — țin în căsătorie pe femeia fratelui său Filip, iar această atitudine a sa i-a atras închisoarea și tăierea capului, moartea.

Iubiți credincioși, Sfîntul Ioan Botezătorul e înaintemergătorul Domnului în timp, iar nouă futuror mai ales prin pilda vieții sale. Înainte mergător și model. Nu e lucrare și funcție mare și sfîntă căreia el, Ioan, să nu-i fie înainte mergător și model. Prooroc mai mare decît prooroc. Apostol el vestește pe Hristos: iată Mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatele lumii. Nu-i aici un rezumat al Evangheliilor: arătarea lui Dumnezeu în persoana Fiului și întreaga sa lucrare în lume, mîntuirea ei prin jertfă? Înainte mergător, model clericilor: el botează în Iordan cu botezul pocăinței. Ostenitor, nevoitor și postitor, pusnic, trăind în sărăcie și feciorelnic: înainte mergător al nevoitorilor întru desăvîrșită viață, al monahilor. Mărturisitor și mucenic prin moartea sa, înainte mergător și tuturor morților în iad; și acolo vestind cu putere răsăritul Soarelui Dreptății apropiata coborîre a Domnului; așa că aceia au crezut cuvîntul lui și cînd a venit la ei — al lui Hristos, au fost eliberați și la cer s-au înălțat.

Ioan este înaintemergător și model tuturor creștinilor în toate cele bune. Să desprindem acum măcar două flori din cel mai bogat buchet de virtuți pe care îl poartă vreun sfînt.

Pocăiți-vă! Fără pocăință nu e mîntuire. Pocăința este al doilea botez întru iertarea păcatelor. Nu e om să nu păcătuiească, oricît de curată ar fi viața lui, după cum oricît ne-am feri de necurăție tot ne întinăm și tot trebuie să ne spălăm și să ne primenim. Să ne spovedim. Poți dacă simți nevoia, să te spovedești mai des. Nimeni nu te poate opri. Dar de împărtășit, dacă ești vrednic și îți îngăduie duhovnicul, odată pe an, sau de patru ori, iar pentru cei mai rîvnitori și mai înaintași duhovnicește de douăsprezece ori pe an — odată pe lună. Așa ne spune cartea noastră de învățătură creștinească, Mărturisirea Ortodoxă. Așa dar — clar — nu în fiecare zi cum au pretins la unele mănăstiri unii duhovnici necunoscători ai tradițiilor sfînte, căci împărtășania nu e ca o mîncare obișnuită pe care s-o iei în fiecare zi.

A doua floare privește datoria noastră de a-l cinsti pe cel pe care însuși Dumnezeu, mai mult decît pe oricare altul l-a cinstit, Sfîntul Ioan Botezătorul e prăznuit de cinci sau șase ori în calendarul nostru. Ceva mai mult. Sfînta noastră Biserică îl pomeneste în fiecare marți în rugăciunile sale. Dumineca, Dumnezeu Iisus Hristos și Prea Curata sa Maică, luni sfînții îngeri și marți, Sfîntul Ioan Botezătorul. Știm fraților, că unii veniți cerîndu-ne să vă împărtășim marți către seara, pentru că ați postit, ajunat vreo nu știm cîte marți în cinstea sfîntului Antonie. Nu dați, fraților Sfîntului Antonie de Padua — amin zic vouă, noi nu-l știm pe el — ceeace Dumnezeu și sfînta noastră Biserică a dat Sfîntului Ioan, cel mai mare născut din femei: ziua de marți. Pe cel cinstit de Dumnezeu, putem oare noi să nu-l cinstim. Să nu-l răpim și noi ziua, ca Irod capul lui că păcătuim și osîndim. Ci să rîvnim a pași pe urmele lui, a-i împlini chemarea, ca în felul acesta să-l primim pe Hristos în inimile noastre. Amin.

Pr. Ioan Boțocan

gajamentul să-și îmbunătățească și mai mult metodele de muncă, să-și îndeplinească conștiincios îndatoririle sacerdotale, să fie de un real folos în cîmpul muncii sociale, să întrefine bune relații cu deservinții celorlalte culte și așa cum glăsuiește recentul raport de activitate al protopopiatului: „Asigurăm pe reprezentanții organelor puterii de stat de tot devotamentul nostru, de strînsa noastră colaborare în toate problemele obștești și dăm mărturisire dragostei noastre fierbinți față de scumpa noastră patrie Republica Populară Romînă”.

Pr. Teodor Florușiu